

Byl to pro mě dramatický moment. Najednou jsem byl v té vřavě, uprostřed dění. Manévrem po vnější stopě jsem předjel Fernanda, mistra světa. Byl to pocit, jaký prožíváte, když jedete na doraz. Buďto se vám to povede, nebo ne. Jestli to mám zhodnotit realisticky, daleko pravděpodobnější bylo, že mi to nevyjde, ale dopadlo to dobře. A nejednalo se o štěstí. Dokonale jsem si to načasoval. Nacpal jsem se tam a... Uf! Hned jsem na tom byl líp.⁴

Lewis ohlásil příchod. V první zatáčce premiérového závodu oním manévrem oznámil, že si tam nepřišel hrát. Vzдор tomu, co si někdo myslel, či dokonce přál, nebyl ve formuli 1 jenom na ozdobu coby první černý jezdec F1. Skončil třetí hned za Fernandem, kterému pomohlo, že kolegovi nevyšla strategie zastávky v boxech. Kimi vyhrál poprvé za Ferrari, a nebýt Hamiltonova emotivního projevu na stupních vítězů, mohlo se jednat o docela obyčejný závod.

Přes úspěšný start Lewisovi nestačilo, aby si ho lidé zapamatovali takhle. Byl neklidný, jako by trpěl nedostatkem sebedůvěry, a zároveň si uvědomoval své kvality, takže neměl důvod pochybovat, zda jde jen o nováčkovské štěstí, nebo o kombinaci bezstarostnosti a přičinění zkušenějšího stájového kolegy, který ho zachránil před ním samým, protože byli všichni zaskočení.

Začaly mě napadat další myšlenky, například: „Je to ojedinělý výsledek? Jak udržet nastavenou laťku?“ Stál jsem na stupních vítězů a přemýšlel, ale současně jsem měl skvělý pocit a říkal si: „Naši na mě můžou být pyšní.“ ... „Táta se dole usmívá, takže vím, že je šťastný, a to je jediné, na čem mi záleží. K úsměvu ho dokážu přimět jediným způsobem – tímhle.“⁵

4. Lewis Hamilton: „My Story“, 110.

5. Lewis Hamilton: „My Story“, 111.

Tato stránka vztahu mezi Lewisem a jeho otcem se musí brát vážně. Jezdec vyjádřil vlastními slovy to, co podle něj jejich vztah usměrňovalo. Tato výpověď byla hluboce promyšlená. Nešlo o bezmyšlenkovitou odpověď na rušné tiskovce, ale mínění uveřejněné v pamětech. V oné životní etapě Lewise ani nenapadlo, že by mohl udělat tátovi radost nějak jinak, než se velmi úspěšně prosadit ve formuli 1. V jeho a možná i v otcově mysli vládly rovnice „závodník = syn“ a „syn = závodník“. Po citové stránce toho v případě Lewise a jeho rodiny nemohlo být v sázce víc. Není důvod se domnívat, že kdyby nebyl závodníkem, otec by ho nemiloval. Ostatně slovům „milovat“ a „láska“ se Hamilton nápadně vyhýbá. Jak se zdá, věřil – a nebylo to poprvé ani naposled, co ho takové myšlenky napadaly –, že aby s ním byl táta spokojen a měl ho „rád“, musel být ve formuli 1 úspěšný.

Tento poměr mezi otcem a synem není nijak výjimečný. August Wilson se tímto problémem zabývá ve hře *Ploty*, kde se syn ptá táty: „Jak to, žes mě nikdy neměl rád?“ A otec podle očekávání odpovídá: „Mít tě rád? Kdo sakra říká, že tě mám mít rád?“ Dialog pokračuje, ale nevyřešená otázka se týká lásky.

Možná Anthony Hamilton ve skutečnosti pouze reagoval na to, co chápal jako věc, na které jeho synovi doopravdy záleží. Kdyby si myslel, že Lewis je podobně zapálený do pedagogiky a rád by se stal nejlepším učitelem v třetí třídě na světě, patrně by se usmíval stejně bodře, až by ho viděl a slyšel, jak žáky vzdělává. Nebo je to tak, že Anthony dobře věděl, že jakmile se jednou dáte na automobilové závody, musíte se jim věnovat pořádně. Lewis nedokáže dělat formuli 1 polovičatě, tak, aby se neřeklo a on se nenadřel. Na základě životních zkušeností bylo Anthonyemu zřejmě jasné, že když už to Lewis dotáhl tak daleko, že se stal prvním černým jezdcem formule 1, jak si kdysi uložil za cíl, a teď by z toho nebylo nic víc než účast, možná by to bylo horší, než se do ní vůbec nedostat. Nyní stál hned při své první velké ceně nečekaně na bedně po boku dvou vyzrálých jezdců, stejně jako oni zmáčený šampaňským, a otázka pro něj i pro Anthonyho zněla: Co dál?